

Dobai Gábor

HATÁRZÁR

A szerző előszava az olvasóhoz

Amikor 2017 márciusában felröppent a sajtóhír Staffan Lindberg svéd újságíró jóvoltából, miszerint verik a migránsokat a szerb határon, és az Orvosok Határok Nélkül szervezet is bekapcsolódott a magyarelles kampányba, akkor magam is a magyar-szerb határon szolgáltam tartalékos katonaként. A sajtót bejárt képtelen vádakat olvasva, mint pl., hogy a gyorslepipítésű drót-akadályt (GyODA) a rendőrök rátekerték a békés kerítésrongálók kezére, lábára, ezzel súlyos sérüléseket okozva nekik, kinyílt a zsebemben a bicska. Aki látott már vagy fogott a kezében ilyen pengésdrótot, az tudja, hogy ez a NATO szabványú eszköz annyira merev, hogy kézre-lábra rátekerni fizikai képtelenség. A sérüléseket nyilvánvalón a kerítés átvágása közben szerezték, ami törvényeink szerint bűncselekmény. Az ilyen és ehhez hasonló képtelen rágalom hatására döntöttem úgy, hogy cikket írok a tömeges bevándorlásról. A könyv első fejezete eredetileg újságcikknek készült, ám olyan terjedelmesre sikerült, hogy az már nem is újságcikk, hanem inkább tanulmány. Sajtóban való közlését a terjedelmi korlátok lehetetlenné tették, a cikk megnyírbálása viszont szóba sem jöhet. Ehelyett folytattam a téma kutatását, s miután 2016-17 hideg telét a szerb határon vészeltem át, majd augusztus-szeptemberben újabb két hónapot, amelynek egy részét a BM Határrendészeti Kirendeltségén töltöttem Kelebián. Itt bepillantást nyertem az illegális bevándorlásal kapcsolatos összetett munkába a rendőrség oldaláról is, a közúti ellenőrzéstől a vonatátvizsgáláson át az üldözésig. Mondhatom, nagyon tanulságos

volt, csak azt sajnálom, hogy nem írhatok meg mindent. Lassan kirajzolódtak a könyv alapgondolatai, a hosszú, lábon töltött éjszakák, amelyeken járőrtársam és a Hold kísért, kiváló alkalmat adtak arra, hogy gyakoroljam a gondolkodás nehéz és magányos művészetét, kigondoljam a könyv vázlatát, amit hazaérkezve részletesen kidolgoztam. A könyv, bár öt hónap határszolgálat élményei inspirálták a megírását, nem élménybeszámoló. Európa elfoglalásának módszerét, amelyet a jövevények „hidzsrának” neveznek, és okait feszegető kísérlet, amelyben nem a szerző személye, hanem maga a jelenség a fontos. Ez az ügy nem más, mint az élettérért folytatott harc, a tét pedig végső soron nem kevesebb, mint a fehér ember fennmaradása. Olyan az egész, mint a Titanic elsüllyedése: amíg csak az alsóbb szinteken volt a víz, sokan el sem hitték, hogy egy ilyen modern és pazarul berendezett hajó egyáltalán elsüllyedhet. És még valami: Teljes mellszélességgel kiállok a magyar-szerb határon felhúzott kerítés létjogosultsága mellett, de nem vagyok a kormány szócsöve, és senkisé is fizet nekem ezért, ellentétben azokkal, a külföldről pénzelt álcivil szervezetekkel, akik támadják a kerítés ügyét, mert egy tál lencséért eladták a lelküket. Ugyanakkor megnyugtató számomra, hogy Magyarország kormánya felismerte a veszélyt, és fölvette a történelem által elé dobott kesztyűt. Ellentétben azokkal a nyugati kormányokkal, amelyek úgy viselkednek, mint a Jorikke nevű hajó kapitánya egy regényben (Traven: A halálhajó), aki szándékosan zátonyra kormányozza hajóját, odaveszejt legénységét, hogy néhány cinkosával fölvehesse a biztosítási díjat.

Dobai Gábor önkéntes műveleti tartalékos őrmester, 2017 őszén.

„Asszonyaink hasában van az a fegyver,
amellyel elfoglaljuk Európát”

2016. december eleje

Bevonulás Székesfehérvárra, adminisztráció, átvesszük a felszerelést. Nem először vonulok be, minden gördülékenyen halad. Nyolcnapos felkészítés Szolnokon, majd irány a déli határ. Utazás Bajára, elfoglaljuk helyünket a „deszkás koleszban”, vacsora után azonnal szolgálatba lépünk. Este héttől reggel hétig. Felvesszük a fegyvert és egyéb kellékeket, eligazítás után harsan a parancs: gépjárműre! Ural gyártmányú, háromtengelyes katonai teherautóról van szó, melyet a néhai Szovjetunió hagyott ránk. Nem túl gyors, de a falon is fölmeleg. Szívet melengetően döngicsél a nyolchengeres V motor, legalábbis annak, akinek füle van hozzá. 80-al repesztünk az ismeretlenbe, a decemberi fagyban bevág a szél, hátul nem engedjük le a ponyvát, hogy kilássunk. Kíváncsian leskelődök hátra, röpködnek a mínuszok, sokrétegű ruházatunkban, térdünkre terített lópokróccal az Ural szeles platóján mégsem fázunk. Egy falu főutcáján a digitális hőmérő mínusz kilenc fokot mutat, elhagyva a falut látom a táblát, Vaskúton jártunk. Távol a lakott területtől, tengelyakasztó fagyott sárban, amely más jármű számára járhatatlan, hatalmas kerekeivel döcög az Ural, s 40 perc katonaromantika után megérkezünk a határra. Kíváncsian mustrálok a csillagfényben: hát ez lenne az a híres kerítés?

A negyedik muszlim invázió

Tudtam előre, hogy a déli határra kerülök, érdekelt, hogy miért is kell nekünk egy új vasfüggöny? Karácsony után leszerelés, majd január közepén újabb bevonulás következett. Átbogarásztam néhány könyvet, s megerősítést nyert a gyanúm: a jelenlegi muszlim invázióknak előzményei is voltak a történelem mozgalmas évszázadai során. Könyveim megerősítették, hogy ajelenség, amelynek megfékezésén most dolgozunk, egyáltalán nem újkeletű. Ami körülöttünk most folyik, az nem más, mint a negyedik muszlim invázió.

Járőröző katona a magyar-szerb határon